

Ellen Orover: Et meie kool õitseks ka edaspidi!

Istun kooli koridoris ja kirjutan veel kiiresti küsimusi ümber. Kool on juba tühi, sest paari tunni pärast on algamas sisseastumiskatsed 10. klassi. Üsna pea avab klassiukse vene keele õpetaja Ellen Orover ja kutsub mind rõõmsalt sisse. Istume koos tema klassis ja alustame oma väikese vestlusega.

Ellen alustas Tallinna 32. Keskkoolis õpetamist umbes 1990. aastate alguses, lootuses, et temast saab ehk hea õpetaja. “Kas on see nii või ei ole, seda ma ei oska öelda, aga noh, vähemalt ma arvasin nii,” räägib Ellen Orover naerdes.

C-klassidega on probleeme

Küsites Ellenilt, kas talle meeldib 32. Keskkoolis õpetada, vastab ta, et muidugi, sest siin on tore kollektiiv, head õpetajad ja ka head õpilased. Ta armastab väga õpetamist, kuigi see pole alati kõige lihtsam.

“Mul on väga head õpilased, aga ainult c-klassidega on kuidagi... Ausalt, b-, ja d- klassid on mul hästi tublid, aga c-klassid on mul need, kes ei oska ja ei taha mitte midagi õppida,” jutustab Ellen oma kogemustest õpilastega.

”Ma mõnikord ka mõtlen, et b- ja d-klassis ma räägin ja on hoopis teine asi. Ma räägin nendega ja kõik suhtlevad, kas siis vene keeles ja mõnikord eesti keeles, aga kõik suhtlevad. Siis on selline hea tunne, et nemad õpivad, mina õpetan ja kohe on selline tunne, et nemad tahavad ja mina ka tahan. Kui ma nüüd vaatan c-klassi, siis ma mõni kord tunnen, et räägin nagu iseendaga või seinaga,” selgitab ta.

Ellen Oroverile tuleb meelde üks seik, kus ta pidi õpetama ühte kümnendat klassi õpetajate toas. Selles toas on halb õpetada, sest teised õpetajad, kes seal puhkavad, kuulevad, mis tunnis toimub. “Kui ma ükskord küsisin õpilastelt kuupäeva ja mis õppida oli, siis vastas üks õpilane, kes ei osanud mitte midagi. Pärast siis õpetajad küsisid, et kuidas nii ja mis klass see oli ning kõik olid üllatunud, et kuidas kümnes klass ei oska vastata, mis kuupäev on ja et kodus jäi lugeda. Aga nii on. Kui ei oska, siis ei oska, aga piinlik on küll.”

Aastatega on kool muutunud

Ellen meenutab, kuidas kunagi olid lühikesed päevad, aga tööl käidi kuus päeva. Nüüd on aga pikad päevad, aga tööl käiakse viis päeva, mis on muidugi hea, sest nüüd on kaks päeva puhkamiseks. Samuti on ka suhtumine muutunud. Mõni õpilane on väga püüdlük ja on näha, et õpilane tahab õppida, samas on mõni õpilane, kes tuleb kooli lihtsalt istuma.

“Varem oli rohkem sellist võib-olla vaenulikkust,” ütleb Ellen Orover ausalt. Ta räägib oma aine õpetamisest, et on raske vene keelt õpetada, kui sind vaadatakse sellise viltuse pilguga. “Mina ei tule siia selleks, et kedagi kiusata, vaid selleks, et inimene saaks keele selgeks,” räägib Ellen. Alguses vaadatakse õpetajat viltuse pilguga, kuid hiljem siiski tullakse õpetaja juurde ja tänatakse.

Soovib koolile palju häid õpilasi

“Näiteks mul on üheksas klass ja ma naudin. Meil on teema arutleda, me teeme rühmad ja kõik hakkavad arutlema ja rääkima. Kõik räägivad ja kõik täiendavad,” räägib Ellen oma ühest lemmikumast klassist. “Õpetajal on rõõm töötada ja sellised klassid annavad seda energiat ja tahtmist oma tööd edasi teha,” jätkab ta.

Meie koolile soovib ta juubeli puhul häid õpilasi. “Meil on ikkagi hea kool. Meil on sõbralikud ja toredad lapsed. Ühesõnaga jõudu, häid õpilasi, häid õpetajaid. Et meie kool õitseks ka edaspidi!” soovib Ellen rõõmsal toonil.

Lõpetuseks palusin Ellenil iseloomustada kooli ühe lausega: “Väga sõbralik, toetav. Mina ütlen ka, ma alati toetan õpilast. Kui ta tahab ja ma näen, et ta püüab, siis ma ka aitan teda. Ma mõni kord panen võib-olla isegi kõrgema hinde, et laps tunneks seda rõõmu, et ta saab hakkama. Toetav, sõbralik ja avatud ja nii ongi!”

Anna Maria Jäetma, 11C